

іноді жалобний. З традиційною паваною, павани Доуленда мають лише схожість формальної побудови (три повторені періоди). Гальярди Доуленда також не схожі на континентальні. Вони походять від англійських народних танців. У своїй лютневій музиці Доуленд знаходить таке прекрасне поєднання поліфонії та гомофонії, яке не знає собі рівних за дивовижним почуттям міри. Лютня Доуленда, без сумніву, найвиразніша лютня Відродження. Будучи неперевершеним майстром ансамблевої музики, Доуленд створив велику кількість ансамблевих п'єс, настільки талановитих, що вони сьогодні звучать для нас так само чудово, як і для тих, хто грав і слухав їх чотириста років тому.

Список використаних джерел:

1. Poulton D. A Tutor for the Renaissance Lute: for the complete beginner to the advanced student / Diana Poulton. – Mainz: Schott; New ed edition. – 142 с. – (B08MQ9YYPK).
2. Forlorn Hope Fancy P.2 Transcribed for Guitar : Degree: Doctor of Music / Acker-Johnson Jesse – FLORIDA, 2015. – 64 с.

Мурашкін Ю.,

студент IV курсу факультету мистецтв ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Гарбар Г.А., доктор філософських наук, професор кафедри музичного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

ЖАНР КОНЦЕРТУ В ТВОРЧОСТІ В. А. МОЦАРТА

Жанр концерту займає особливе місце в творчості В. А. Моцарта. Це величезна та надзвичайно цікава сфера його творчості. Особливого розквіту вона досягла у «віденський період», у першій половині 80-х років, коли композитор часто виступав у світських салонах та при імператорському дворі, а також регулярно влаштовував «академії» – концерти за підпискою. Будучи автором безлічі інструментальних концертів (27 фортепіанних, 5 скрипкових, 4 для валторни, 2 для флейти, а також концертів для гобою, кларнету, фаготу тощо) саме Моцарт надав концертному жанру класичні риси. Композитор писав сольні, подвійні, потрійні концерти для клавесину та усіх оркестрових інструментів, поєднуючи різні їх комбінації (у подвійних концертах). Цілісність, ясність і краса поєднуються в музиці Моцарта з глибоким драматизмом. Піднесене і побутове, трагічне і комічне, величне і граціозне, вічне і швидкоплинне, загальнолюдське та індивідуально-неповторне,

національно-характерне з'являються в творах Моцарта в динамічній рівновазі та єдності.

В центрі художнього світу Моцарта — людська особистість, яку він розкриває як лірик і одночасно як драматург, прагнучи до художнього відтворення об'єктивної суті людського характеру.

У моцартівському концертному циклі закріплюється тричастинна будова з типовим співвідношенням частин:

- I – сонатне *allegro* із подвійною експозицією. Перша експозиція – суто оркестрова, друга – за участю соліста. У тональному відношенні перша, оркестрова експозиція нагадує швидше сонатну репризу, оскільки всі теми, зокрема побічна, зазвичай проходять у ній у головній тональності. Окрім подвійної експозиції у концертній сонатній формі є віртуозне соло – *каденція*. Каденції зазвичай імпровізувалися або склалися самим виконавцем. Існуючі авторські каденції Моцарта (збереглися 36 каденцій до 14 концертів) були записані їм, звісно, задля себе, а учнів.

- II – ліричний центр всієї композиції, де найповніше представлена інструментальна кантилена, сприйнята концертним жанром в італійській опері;

- III – швидкий жанровий фінал, написаний, зазвичай, у вигляді рондо-сонати.

Моцарт чудово опанував **жанр скрипкового концерту**. Від старої форми концертів XVII ст. (наприклад, таких, як у Вівальді), з якими композитор познайомився ще в Італії, залишилося небагато — тільки тричастинність композиції циклу.

У перекладі з італійської мови концерт перекладається як змагання. З давніх-давен солюючий інструмент ніби змагався з оркестром у віртуозності виконання. Саме у творчості В. А. Моцарта партія фортепіано та оркестру стала рівнозначною.

Фортепіанні концерти Моцарта для піаністів асоціюються насамперед із вищою школою співучого фортепіанного виконання та незвичайною імпровізаційністю, яка характеризується яскравістю образів, що виникають.

Найбільш плідним періодом для створення концертів для фортепіано вважатимуться часовий період з 1782 – 1786 року. У цей час композитор переїхав до Відня, де постійно влаштовував «академії» - це авторські концерти, де Моцарт виступав у ролі як виконавця, а й диригента і композитора. Тоді було написано 15 концертів.

Концерти Моцарта, створені для духових інструментів та оркестру, як правило, є гарними творами, створеними для задоволення та як засіб для демонстрації таланту виконавців того періоду. У багатьох випадках виконавці були джерелом натхнення для багатьох концертів.

Чотири концерти для валторни датуються останнім десятиріччям життя композитора.

Особливості інструменту (природного валторна), а також його обмеження визначають характер мелодичних ліній і відносно просту структуру. Однак Моцарт розробив їх комфортно і вільно в рамках технічних обмежень

природного рогу. Концерти, написані для валторни з оркестром, були присвячені Йозефу Ігнацу Лейтгебу (1732-1811), валторністу при дворі Зальцбурга і великому другу всієї родини Моцартів. Хоча концерти для валторни вважаються другорядними творами цього періоду, вони залишаються шедеврами музичного мистецтва, ці концерти наповнені чудовими деталями і мають великий науковий інтерес.

Концерти Моцарта склали не тільки цілу епоху у творчості самого композитора, а й у історії жанру інструментального концерту взагалі.

Список використаних джерел:

1. Аберт Г. В. А. Моцарт / Герман Аберт. — Ч. 1. — К. 2. — М.: «Музыка», 1988. — 608 с.
2. Іванова І. Л., Куколь Г. В., Черкашина М. Р. Історія опери / Ірина Леонідівна Іванова. — К.: «Заповіт», 1998. — 383 с.
3. Мазель Л. А. О типах творческого замысла / Лео Абрамович Мазель // Советская музыка. — 1976. — № 5. — С. 19-31.
4. Моцарт В. А. Письма. / В. А. Моцарт. — М.: «Аграф», 2000. — 448 с.
5. Чичерин Г. В. Моцарт. Исследовательский этюд / Георгий Васильевич Чичерин. — Л.: «Музыка», 1979. — 256 с.
6. Шулер Д. Если бы Моцарт вел дневник / Дьердь Шулер. — Будапешт: «Издательство Коврина», 1962. — 108 с.
7. Эйнштейн А. Моцарт: Личность. Творчество / Альфред Эйнштейн. — М.: «Музыка», 1977. — 455 с.

Демакова К.О.,

студентка II курсу Миколаївського фахового коледжу культури і мистецтв, керівник студії гітарного виконавства «Експеримент»;

Науковий керівник: Сологуб В.Д., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри музичного мистецтва ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

АНАЛІЗ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ, ЯКІ ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ У ПРОЦЕСІ ЗДІЙСНЕННЯ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В КЛАСАХ ГІТАРИ МИСТЕЦЬКИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ПОЧАТКОВОГО РІВНЯ

У сучасних класах гітари ефективність освіти, а особливо під час пандемії та дистанційного навчання, багато в чому залежить від уміння викладача правильно вибрати методи і прийоми навчання в конкретних умовах для кожного заняття і індивідуально для кожного учня.